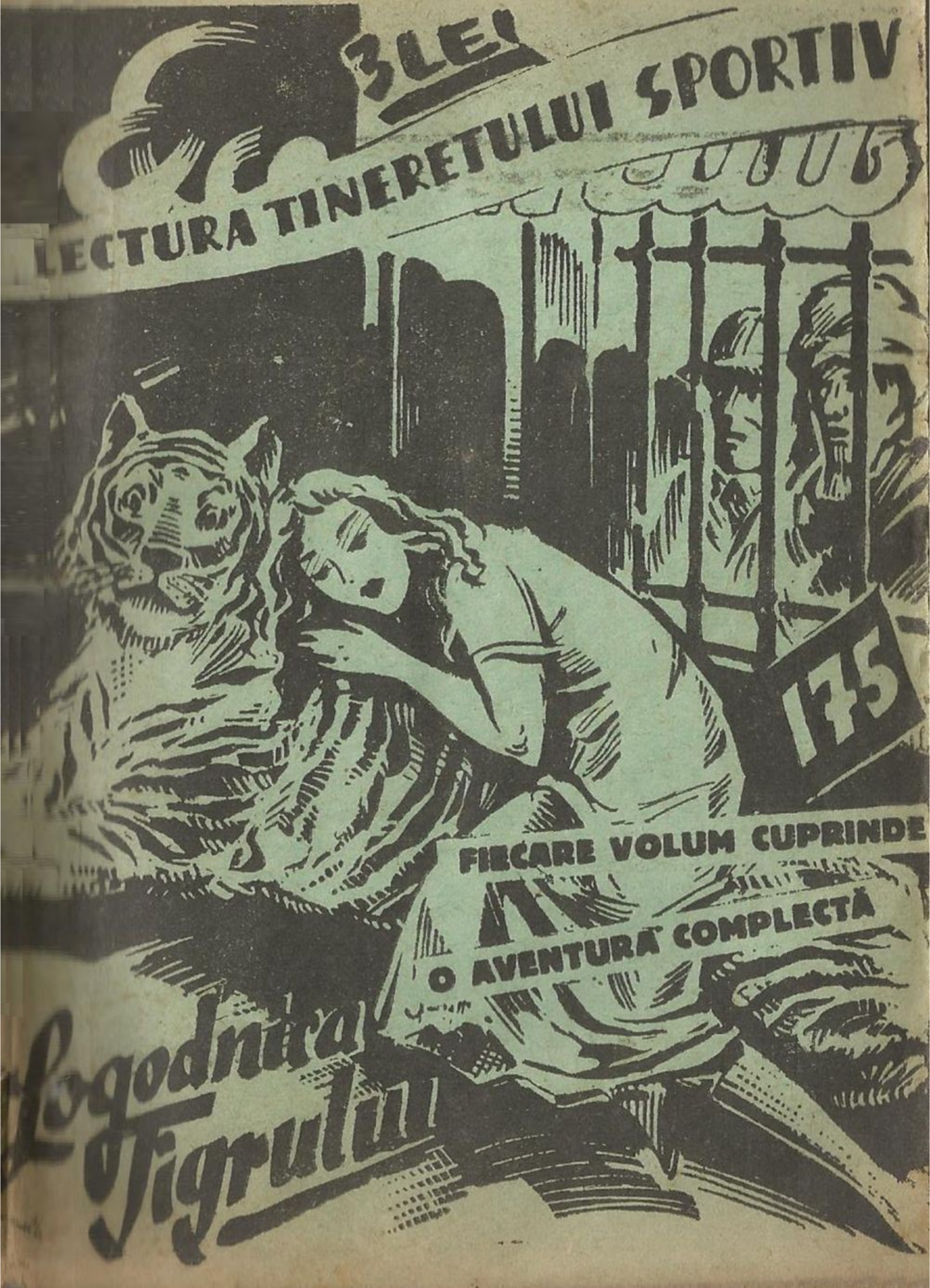
3 LEI
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
175
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURĂ COMPLECTĂ
Logodnica Tigrului

LOGODNICA TIGRULUI

——————— de ———————

Walter Gerusheim

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 175

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Povestea fiicei lordului Wendermoore...........................5
II. Puteri oculte?..11
III. Salvată..15

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....
S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 175-a:

Percy Stuart va pleca la Allabad, unde se va întâlni cu lordul Wendermoore. Acesta îi va povesti trista soartă a fiicei sale, «Logodnica tigrului».

Percy Stuart e însărcinat să clarifice enigma impresionantei sorţi a acestei tinere.

»Clubul-Excentric.«

I. Povestea fiicei lordului Wendermoore

Renumitul sportsman american Percy Stuart ajunsese în oraşul Allahabad, capitala provinciilor de nord ale Indiei, cari se află sub guvernarea imperiului britanic. În chiar dimineaţa sosirii sale, îi fu anunţată vizita lordului englez Wondermoore, iar întâlnirea lor avu loc în camera lui Percy Stuart.

În loc de orice salut, lordul întinse ambele mâini lui Percy Stuart şi începu să-i povestească:

— Fii bine venit în Allahabad, mister Stuart! Chiar ieri am primit telegrama clubului Excentric, prin care mi se anunţă sosirea d-tale. Totodată, mi se comunică, prin aceasta telegramă, că te vei ocupa de nenorocirea ce m-a lovit. Lucrul acesta îmi redă oarecari speranţe. Poate că d-ta, mister Stuart, vei reuşi să descoperi cauza ciudatei boli de care suferă fiica mea.

Să-ţi povestesc, pe îndelete, cele ce s-au petrecut. Fiica mea Grace are acum 16 ani. E o faţă foarte frumoasă şi dispune de o zestre destul de însemnată, aşa că mulţi tineri, din cea mai bună societate, i-au făcut curte. Dar Grace s-a vrut să se mărite aşa de repede, mai ales că mă iubeşte foarte mult. Totuşi, adeseori, ea s-a întâlnit cu baronetul Ralf Santry, a cărui moşie se află în apropierea conacului meu. În timpul verii trecute, cei doi tineri s-au

întâlnit chiar foarte des. Aproape în fiecare zi, Ralf era oaspetele nostru. Şi, într-o bună zi, tânărul baronet mi-a cerut, în mod formal, mâna fiicei mele.

Cum Ralf Santry descinde dintr-o familie de vechi aristocraţi englezi şi cum, murindu-i părinţii, a rămas proprietarul unei mari averi, mi-am dat consimţământul, mai ales că Grace îl simpatiza foarte mult. După cinci zile, a avut loc logodna. Hotărâsem ca, după ce mă voi întoarce din călătoria pe care o proiectasem în India, să aibă loc căsătoria lor.

După alte câteva zile, m-am îmbarcat cu fiica mea pe un transatlantic, pentru a pleca în India. La plecarea, baronetul Santry ne-a însoţit până în cabina noastră, luându-şi rămas bun de la Grace. Apoi, s-a dat jos, iar după câteva minute, vaporul a părăsit portul.

Pe vapor, nu ne-am sinchisit prea mult de ceilalţi călători. Dar, din chiar prima zi a călătoriei, când luam masa comună în restaurantul vaporului, privirile mi-au fost atrase de o persoană, care joacă un rol foarte important în ce le ce urmează.

Era un tânăr indian, cu numele de prinţul Djalma. După cum ne spunea căpitanul vasului, tatăl tânărului era rajah-ul unui mare principat indian, iar fiul său petrecuse câţiva ani la Paris, unde-şi făcuse studiile de medicină. Acum, el se reîntorcea în patrie.

Tânărul prinţ a avut pe timpul mesei o atitudine foarte rezervată. El n-a vorbit nimic, dar am putut observa că privirile ochilor lui mari şi negri se îndreptau mereu asupra fiicei mele. Ciudat era însă faptul că, imediat ce prinţul se uita la ea, Grace căuta să-i evite privirile. Întrebând-o care este motivul acestei timidităţi, Grace mi-a răspuns: «Nu ştiu tată, dar mă tem de acest om!«

Într-o seară, în timp ce eu mă retrăsesem în cabină, prinţul Djalma a încercat să intre în vorbă cu fiica mea, care se mai afla pe punte. Dar ea a refuzat să-i răspundă, aşa încât prinţul s-a înclinat politicos, retrăgându-se apoi

în cabina lui. Grace mi-a povestit mai târziu această scenă, spunându-mi că în momentul în care prinţul s-a apropiat de ea, a simţit că-i trece un fior rece prin şira spinării.

N-am vrut să mai discut cu Grace despre această chestiune, dar mărturisesc că eram foarte bucuros când vaporul a intrat în portul Bombay. Speram că prinţul nu se va mai ocupa de fiica mea. La debarcader, el a fost primit de o suită numeroasă. Când s-a urcat în trăsură, prinţul şi-a mai îndreptat odată privirile asupra fiicei mele.

M-am dat şi eu jos, împreună cu Grace, fiindcă mă hotărâsem să rămân două zile în Bombay. De altfel, intenţionam să organizez o vânătoare în munţii din regiunea Allahabad, caro se află la o depărtare de trei zile de Bombay.

Ne-am dus deci mai întâi, la Allahabad, iar de aici, după ce am făcut toate pregătirile, am pornit la vânătoare, însoţit de doi servitori albi şi de şase hinduşi.

Propusesem fiicei mele să rămână în Allahabad, dar ea ţinea să ia parte la vânătoare, aşa că n-am putut-o refuza.

Cu câteva ore înainte de plecarea noastră în munţi, care se afla la o depărtare de două zile de Allahabad, am primit poşta din Europa. Printre scrisori, era şi una din partea lui Ralf, adresată fiicei mele. Grace a citit cu multă emoţie scrisoarea logodnicului ei mişcând-o. S-a aşezat apoi la birou, pentru a-i răspunde.

Subliniez lucrul acesta, fiindcă vreau să-ţi arăt că Grace iubea încă foarte mult pe Ralf.

— Şi mai târziu şi-a schimbat sentimentele? întrebă Percy Stuart.

— Da, dar te rog să mă asculţi mai departe! Vânătoarea din munţi s-a desfăşurat în condiţiile cele mai bune. Am împuşcat câţiva cerbi şi alte animale.

Pe înserate, ne-am instalat lagărul într-o vale adâncă. Fireşte că am organizat un foarte sever serviciu de pază.

În timp ce mă aflam cu fiica mea în cort, sorbindu-ne ceaiul, un hindus ne-a anunţat, foarte emoţionat, că prinţul din Misora, fiul rajahului, a sosit în lagăr şi că vrea să-mi vorbească.

Şi, într-adevăr, în momentul următor perdeaua cortului a fost dată la o parte, iar prinţul a intrat înăuntru. Era tânărul indian, cu care călătorisem pe bordul transatlanticului, de la Liverpool până la Bombay.

Văzând pe prinţ, Grace s-a îngălbenit la faţă. Am observat că începuse să-i tremure şi mâinile. A căutat totuşi să-şi stăpânească emoţia.

Prinţul s-a înclinat politicos, iar apoi, fără ca să observe gestul meu, prin care-l invităm să ia loc, el mi-a spus:

— Mi-am permis să vă vizitez, Mylord, deoarece trebuie să vă avertizez asupra unui pericol. În apropierea lagărului dvs., a fost semnalat cel mai mare tigru, care a fost văzut vreodată. E o bestie care a făcut multe victime. Vă rog să luaţi măsurile necesare, deoarece viaţa dvs., a tinerei domnişoare, precum şi a tuturor oamenilor dvs. este în pericol!

— Vă mulţumesc, dragă prinţe, dar chiar aşteptam să pot vâna un tigru!

— Şi eu sunt pe urmele animalului, mi-a răspuns prinţul Djalma. Dar noi indienii vânăm altfel tigrii decât dvs. Nouă ne place ca animalul să cadă de viu în mâinile noastre. Oricum, dar e păcat să curmi viaţa unui animal atât de superb!

Am invitat pe prinţ să ia ceaiul cu noi. Drept răspuns, el s-a uitat întrebător la Grace, care a întărit invitaţia mea, dând uşor din cap.

Spre marea mea surprindere, Grace a făcut, în mod foarte onorabil, onorurile casei. Am observat că, aproape tot timpul, prinţul se uita ca vrăjit la fiica mea. Dar în orice caz, se cunoştea că el e un desăvârşit om de societate.

După o jumătate de oră, când şi-a luat rămas bun, ne-a

rugat să-i dăm prilejul ca să se revanşeze, invitându-ne pentru a doua zi la castelul său, care se afla la o depărtare de numai câteva ore de lagărul nostru. Apoi, el a sărutat mâna fiicei mele, iar mie mi-a strâns mâna prietenos. Ieşind afară din cort, prinţul s-a urcat pe armăsarul său şi a pornit în galop, urmat de suită.

În noaptea aceia, n-am dormit decât foarte puţin. Am dispus ca, în jurul lagărului, să fie aprinse focuri înalte, iar oamenii să patruleze tot timpul. Speram că voi putea da de tigru. În acest timp, Grace dormea liniştită în cort. Dar, «regele junglei« nu s-a arătat în noaptea aceia. Abia a doua zi dimineaţa, un trimis al prinţului Djalma ne-a adus ştirea, că prinţul a reuşit sa prindă tigrul de viu într-o cursă.

Cu toate că Grace m-a rugat să nu ne ducem la prinţ, care ne invitase din nou să venim la el, pentru a vedea tigrul, eu n-am cedat rugăminţilor ei, ci m-am hotărât să-l vizitez. Grace, neavând încotro, m-a însoţit. Şi, într-adevăr, prinţul ne-a făcut o primire fastuoasă la castelul său. După ce am luat masa, el ne-a condus în curtea castelului.

Aici, se afla o cuşcă uriaşă de fier, în interiorul căreia se plimba foarte agitat un tigrul de o mărime şi frumuseţe rară. Era o plăcere să priveşti acest animal superb.

În timp ce eu admiram fiara, Grace stătea lângă mine. Îmi făcea impresia că se teme foarte mult de animal, deoarece tremura din tot corpul.

Fiindcă între timp se înserase, şi cum nu ne puteam decide să ne întoarcem la Allahabad am primit invitaţia prinţului de a rămâne peste noapte în castelul său. A doua zi dimineaţa, pe când mă îmbrăcam, prinţul a intrat în camera mea.

El era foarte agitat şi abia putea să vorbească.

— Trebuie să vă comunic ceva îngrozitor, Mylord! mi-a spus el. Când oamenii mei s-au apropiat azi dimineaţă de cuşca tigrului, au găsit înăuntru1 pe fiica dvs., lângă

animal.

— Dumnezeule! am exclamat îngrozit. Grace... Fiica mea e moartă?

— Liniştiţi-vă, Mylord! Ea trăieşte. Dar cu toate că am rugat-o să părăsească cuşca, arătându-i pericolul în care se află, ea a refuzat să se îndepărteze de lângă tigru. Stă tot timpul lângă tigru şi se joacă cu el, mângâindu-i capul. Veniţi şi dvs., ca să vedeţi această minune!

Fireşte, am alergat în curtea castelului, unde, spre marea mea uimire, mi-am văzut fiica în cuşca tigrului.

Când biata fată m-a observat, ea mi-a spus:

— Nu mă deranja, tată, căci vreau să rămân lângă logodnicul meu! Nu-i aşa că el e cel mai frumos dintre toţi: mare, puternic şi atât de maiestos?

În momentul acela mi-am dat seama că fiica mea şi-a pierdut minţile.

II. Puteri oculte?

Lordul Wendermoore se opri din nou, neputând să-şi continue povestirea. El oftă din greu, iar în colţul genelor îi apărură lacrimi.

În cele din urmă, el continuă:

— Închipuieşte-ţi, mister Stuart! Cu câteva ore înainte, fiica mea era sănătoasă şi în toate minţile, iar acum o vedeam o nenorocită alineată.

Am rugat-o cu lacrimi în ochi să părăsească cuşca, dar ea n-a vrut să ştie de rugăminţile mele. Când am vrut s-o scoatem cu forţa, Grace s-a răstit la noi, ca o fiară sălbatică.

De altfel şi tigrul a luat o atitudine ameninţătoare faţă de noi, când am încercat să-l îndepărtăm de lângă fată, lovindu-l cu drugi de fier lungi. Fiara se învârtea furioasă în cuşcă şi desigur că s-ar fi năpustit asupra primului care ar fi îndrăznit să intre înăuntru.

Dar şi prinţul Djalma era foarte consternat.

Sfătuindu-ne ce trebuie să facem, am hotărât că ar fi mai bine să nu uzăm de forţă. Hotărârea aceasta era susţinută şi de un bătrân hindus, despre care Djalma spunea că e un renumit medic. Aceasta ne-a pus în vedere să nu facem uz de forţă, spunându-mi:

— Dacă veţi încerca să scoateţi cu forţa pe fiica dvs. din cuşcă sau să omorâţi tigrul, atunci veţi provoca şi moartea bietei copile.

Bătrânul pretindea că s-au mai întâmplat cazuri asemănătoare, numindu-mi şi câteva localităţi, în care tinere hinduse au manifestat o dragoste neobişnuită faţă

de animale sălbatice. Unele din ele s-au refugiat până în peşterile unde se aflau tigri, rămânând mai mult timp acolo când oamenii au încercat să le scoată cu forţa, tinerele hinduse au murit în chinuri groaznice.

Nu ne-a rămas altceva de făcut, decât să instalăm un paznic în faţa cuştii, care avea ordinul să împuşte imediat tigrul cu glonţ explozibil, dacă fiara s-ar fi năpustit asupra fiicei mele.

Dar lucrul aceasta nu s-a întâmplat. Se părea că tigrul a căpătat şi el o afecţiune pentru fiica mea.

În ceea ce priveşte ospitalitatea prinţului, n-am nimic de zis. El a făcut tot ceea ce îi era în putinţă, ca să mă ajute. De câteva ori, a preluat el personal paza în faţa cuştii, pe timpul zilei. Am observat apoi că, uneori, s-a sculat brusc şi pe timpul nopţii, coborând în curte, pentru a vedea dacă nu s-a întâmplat ceva lui Grace.

În cele din urmă, m-am adresat telegrafic clubului Excentric, căruia i-am cerut ajutor. Am primit răspunsul să plec imediat la Allahabad, pentru a aştepta sosirea d-tale.

Acum, mister Stuart, după ce ţi-am spun cum s-au petrecut lucrurile, vreau să ştiu părerea d-tale: mai există vreo speranţă să-mi pot salva fiica?!

— Omul trebuie mereu să spere! răspunse tânărul american. În cazul de faţă, însă, principalul e să constatăm data exactă când s-a produs o schimbare bruscă în felul de comportare al fiicei d-tale. Sunt ferm convins, Mylord, că boala aceasta mintală a fiicei d-tale, trebuie să aibă o anumită cauză.

— Dar care ar putea fi cauza, mister Stuart? În prima noaptea pe care am petrecut-o în castelul prinţului, m-am retras în camera mea, după ce am spus noapte bună fiicei mele. Grace era liniştită, ca de obicei. N-am observat niciun simptom, care să mă îngrijoreze.

După o scurtă pauză, Percy răspunse:

— Deocamdată, nu putem trage nicio concluzie,

Mylord! Când doreşti să te întorci cu mine la prinţul Djalma?

— Am şi făcut toate pregătirile de plecare. Mâine dimineaţă putem porni.

— Bine, sunt de acord! Dar mai am o rugăminte. Te rog să mă prezinţi drept medic, specialist în boli de nervi şi să spui că mă aflu într-o călătorie de studii. Mă poţi numi doctorul Stuart.

— Dar faţă de cine vrei să-ţi ascunzi adevărata d-tale identitate?

— Faţă de persoana pe oare o bănuiesc că e autorul nenorocirii întâmplate fiicei d-tale... Faţă de prinţul Djalma! răspunse Percy Stuart, ridicându-se de pe scaun.

— Crezi lucrul acesta? Dar e imposibil!

Înainte ca Percy să poată răspunde, se auziră câteva bătăi la uşă, iar imediat apoi intră în cameră un tânăr înalt şi zvelt, îmbrăcat într-un costum european.

— Ralf Santry! exclamă lordul, întâmpinând-ul cu braţele deschise. Tu aici... Ah, Ralf cât sunt de nenorocit!

Şi, într-adevăr, noul sosit era baronetul Ralf Santry.

Primise şi el o telegramă din partea lordului, prin care acesta îi comunica nenorocirea întâmplată.

Când, în sfârşit, baronetul se desfăcu cu lacrimii în ochi din bravele, lordului, acosta îl prezenta lui Percy Stuart.

— E posibil? întrebă el. Percy Stuart, renumitul sportsman american? Omul care a soluţionat până acum toate însărcinările date de clubul Excentric? Şi d-ta, mister Stuart, vrei să ne ajuţi?

— Da, sunt hotărât să fac lucrul acesta! răspunse Percy, strângând mâna baronetului. Deocamdată, nu-ţi pot spune decât că voi face tot posibilul pentru a reda logodnicei d-tale deplina sănătate.

— Lucrul acesta îmi ajunge! răspunse baronetul, foarte bucuros. Ştiu prea bine că Percy Stuart nu dă niciodată greş!

Fireşte, se luă hotărârea ca Ralf să însoţească pe lord şi

pe Percy Stuart.

În dimineaţa celei de a doua zile, mica caravană, alcătuită din lordul Wendemoore, Percy Stuart, baronetul Ralf Santry şi alţi doisprezece, însoţitori, înarmaţi până în dinţi, porni spre regiunea munţilor Allahabad. Caravana se apropia tot mai mult de lanţul munţilor.

— Când vom ajunge la castelul prinţului? întrebă Percy Stuart pe lord.

— Cred că cel târziu mâine dimineaţă vom fi acolo.

— Ah, abia aştept să revăd pe mica mea Girace! spuse baronetul. Dar d-ta, mister Stuart, crezi sincer că o persoană care suferă de o astfel de boală mintală, să se mai poate vindeca?

— Asta depinde de împrejurări. Dacă e vorba de o boală mintală în adevăratul sens al cuvântului, atunci vindecarea e mai grea. Dar dacă boala persoanei respective a fost provocată prin anumite mijloace, atunci…

Lordul îl întrerupse:

— Cum ar putea fi posibil lucrul aceasta, mister Stuart? Poţi face oare pe cineva să gândească ceea ce vrei tu? Te referi probabil la hipnotism?

— Poate că da, poată că nu! răspunse tânărul american. India însă, e o ţară pe care o cunoaştem foarte superficial. Anumite caste ale acestei populaţii, în special fakirii, posedă o anumită ştiinţă, pe care n-au putut-o încă pătrunde savanţii noştri. E bine ca să ne amintim mereu lucrul acesta!

Discuţia nu mai fu continuată. Caravana înainta însă, apropiindu-se tot mai mult de munţi.

III. Salvată

Prinţul Djalma primi foarte prietenos pe lordul Wendermoore şi pe însoţitorii lui.

El îi conduse apoi în apartamentele palatului, servindu-le o masă copioasă.

Percy îi fu prezentat drept medicul Stuart. Ralf însă nu vru să-şi ascundă, numele său adevărat, declarând indianului că e logodnicul Gracei şi că, aflând de nenorocirea întâmplată, s-a grăbit să vină încoace.

Lordul copleşi cu o mulţime de întrebări pe prinţ, vrând să ştie cum îi mai merge fiicei sale.

Prinţul îi răspunse că nu s-a produs nicio schimbare în starea de sănătate a tinerei fete. Ea pare foarte liniştită, atâta timp cât nu încercă nimeni s-o despartă de tigru. Ba mai mult: ea părea chiar fericită.

În general, Grace făcea impresia unei fiinţe normale, în afară de faptul că o obseda o idee fixă: că este logodnica tigrului şi că va trebui să se mărite cu el.

Fata mânca regulat şi se arăta foarte prietenoasă faţă de servitorii care-i serveau masa, printre gratiile cuştii. Din când în când, îmbrăţişa tigrul.

Când lordul Wendermoore, Percy Stuart şi Ralf, însoţiţi de prinţul Djalma, se duseră la cuşca tigrului, Grace era lângă fiară şi cânta o melodie de dragoste.

Percy Stuart rămase uluit văzând lucrul acesta. Pentru moment, el nu-şi putea explica fenomenul. Dar, Percy auzi la spatele său vocea prinţului, care-i şopti:

— Convinge-te şi d-ta, doctore, că nefericita fată nu e

ţinută cu forţa în cuşcă!

Percy întoarse încet capul şi răspunse prinţului:

— Şi-a exprimat cineva o astfel de bănuială?

Djalma ridică din umeri.

— S-ar putea, totuşi, că această bănuială să încolţească în mintea cuiva.

Între timp, lordul Wendermoore implorase din nou, cu lacrimi în ochi, pe fiica sa să-l urmeze. El îi descrise în culori vii cât de frumoasă e viaţa în patrie, unde va putea începe un trai nou, alături de Ralf.

Dar buzele tinerei fete exprimară un zâmbet dureros.

— Ah da, bunul Ralf! murmură ea. «Îmi pare rău de el! Ştiu că m-a iubit, dar nu pot să părăsesc tigrul, acest animal regesc, care mi-a fost sortit drept logodnic!«

Şi acum, se întâmplă ceva neobişnuit, care nu ne mai produsese până atunci. Grace izbucni într-un plâns nervos.

Percy Stuart, care fusese foarte atent de prinţul indian, în timp ce se desfăşura această scenă, observă că buzele acestuia tremurau nervos.

— Cred, domnilor, — spuse prinţul — că lucrul cel mai nimerit ar fi să nu mai irităm pe nefericita fată! Vă rog să mă urmaţi din nou în casă!«

În seara aceleiaşi zile, după ce luară cu toţii masa, Percy Stuart pretextă că are puternice dureri de cap. El îşi ceru scuze, rugând să fie condus în camera sa.

Când, rămase singur în camera sa, Percy se lasă într-un fotoliu. Apoi, el îşi aprinse pipa, reflectând asupra cazului acesta ciudat, pe care trebuia să-l clarifice.

«E clar« — îşi spuse el — «că prinţul acesta indian e vinovat de cele întâmplate. El a provocat starea aceasta nenorocită tinerei fete. Dar, fiecare crimă trebuie să aibă un scop anumit. Ce-a urmărit prinţul, nenorocind pe biata fată? Şi prin ce mijloace anume? E vorba oare de hipnotism? Cred că lucrul acesta e exclus. Hipnoza nu poate avea un efect atât de durabil. Probabil că e vorba,

de o altă forţă ocultă, care, din păcate, nu mi-e cunoscută nouă europenilor, ci numai fakirilor indieni. Totuşi, o să vedem. Spor că bănuielile mele sunt întemeiate!«

Percy trebui să aştepte până ce se va produce linişte completă în palat şi până ce toţii se vor duce la culoare.

Stând la fereastra deschisă, tânărul american admira frumuseţea nopţii. Din când în când, el se uita jos în curte, în mijlocul căreia se afla cuşca tigrului.

Era ora unsprezece. Deodată, Percy văzu o siluetă, care se apropia de cuşca animalului.

El recunoscu imediat pe prinţul Djalma.

Prinţul dădea târcoale cuştii, fără a face însă nimic altceva.

După câteva minute, el se urcă din nou în palat.

Percy mai aşteptă o oră, iar apoi se decise să intre în acţiune.

Tânărul american se furişă încet la primul etaj. El ştia unde se află camera în care dormise Grace. Era lângă camera lordului, iar în timpul după amiezii, Percy însoţise pe acesta în dormitorul său.

Percy nu întâmpină nicio piedică, aşa încât putu să intre în fosta cameră a sărmanei fete.

Se părea că încăperea nu mai fusese călcată de nimeni, din noaptea în care se produsese nenorocirea.

Pe măsuţa de toaletă, se mai aflau câteva obiecte, care desigur că aparţineau Gracei.

Percy Stuart se apropie de patul din cameră. Apoi el căută pe sub plapuma, care mai acoperea patul.

Deodată, el atinse un mic obiect de metal. Izbucnind într-un uşor strigăt de surpriză, îşi scoase mâna de sub plapomă… Percy ţinea între degete o mică seringă pentru injecţii, care mai era umplută pe jumătate cu un ser roşu.

Acum Percy ştia totul.

El părăsi repede camera, îndreptându-se apoi spre dormitorul lordului şi a baronetul Ralf. După ce bătu uşor la uşă, el intră înăuntru.

— D-ta, mister Percy Stuart? exclamă surprins lordul. «Pentru Dumnezeu, dar ce te aduce la mine?«

— Clarificarea enigmei, stimate lord!

Bătrânul Wendermoore, care sărise între timp din pat, se clătină pe picioare, aşa încât Ralf fu nevoit să-l sprijine.

— Vedeţi această siringă pentru injecţii? Cu instrumentul acesta s-a comis actul criminal asupra fiicei d-tale. Şi cred că nu greşesc, susţinând că acest lichid roşu este...

— «Este sânge!« spuse Ralf, cu vocea înăbuşită.

— Da, sânge de tigru! răspunse hotărât Percy. «Ticălosul acesta de prinţ a injectat fiicei dvs., sânge de tigru. El a otrăvit astfel sângele bietei fete, făcând ca ea să-şi piardă voinţa proprie.

Lordul îşi încleştă pumnii.

— Să nu pierdem, timp! ordonă Percy Stuart «Luaţi-vă revolvere şi urmaţi-mă!«

— Unde?

— În dormitorul prinţului Djalma!

În faţa unei uşi, se ridică un indian înalt şi puternic, care-şi scoase repede săbia din teacă.

Dar Ralf se năpusti asupra lui. El îi smulse sabia, iar apoi îi aplică o atât de puternică lovitură de pumn în faţă, încât indianul se prăbuşi jos.

În momentul următor, cei trei inşi sparseră uşa, intrând brusc în dormitorul prinţului.

În faţa lor se afla, complet îmbrăcat, prinţul Djalmia.

— Ce doriţi, domnilor întrebă el, cu voce răguşită. «De ce îmi stingheriţi liniştea pe timpul nopţii?

— Vrem să-ţi aplicăm numai o mică injecţie răspunse Percy Stuart. Apucaţi-l bine, dragii mei!

Djalma vru să-şi scoală revolverul, dar lordul Wendermoore şi baronetul Ralf îi încleştară mâinile.

Să nu scoţi un cuvânt, căci îţi zbor creierii, ticălosule! îi ordonă sever lordul.

Percy desfăcu haina prinţului Djalma.

— Dacă ai o conştiinţă curata, prinţe, atunci lasă-ne să-ţi aplicăm această injecţie.

Spunând aceasta, Percy îndreptă seringa spre braţul prinţului.

— Omorâţi-mă mai bine, dar nu-mi injectaţi sângele tigrului! se văietă prinţul.

— Atunci mărturiseşte ce ai făcut cu Grace! Poate că te vom ierta!

Văzând că n-are încotro, Djalma mărturisi totul.

Fiind îndrăgostit de fiica lordului, el se furişase pe timpul nopţii în dormitorul tinerei fete, rugând-o să-i fie soţie. Dar fata a pus mâna pe cravaşa de călărie, pe care-o avea pe noptiera ei, aplicând câteva lovituri puternice prinţului. Două ore mai târziu, Djalma s-a răzbunat. Biata fată a fost atacată de servitorii prinţului, care la ordinul lui, i-au injectat o cantitate de sânge de tigru. Apoi, ea a fost dusă în cuşca animalului.

Percy Stuart întrerupse pe prinţ:

— Împotriva oricărei otrăvi, există un antidot! Dă-ne acest leac şi-ti salvezi viaţa!

Şi, într-adevăr, Djalma înmână lui Percy o sticluţă.

În interval de 24 ore, injectaţi-i fetei, de trei ori, câte o cantitate mică din acest lichid! Spuse el cu voce slabă. «Apoi, Grace va fi din nou sănătoasă. Eu însă voi muri, căci am iubit-o mai mult decât orice pe lume!«

În momentul următor, prinţul smulse revolverul lui Ralf şi-şi trase un glonţ în cap.

Acum însă, venea partea cea mai grea. Cum să se poată aplice fetei prima injecţie, când ea nu vroia să iasă din cuşca tigrului?

Dar Percy se hotărî să-i facă injecţia chiar în cuşca tigrului.

Lordul Wendermoore şi tânărul baronet trecură prin câteva momente de groază, urmărind mişcările lui Percy Stuart, care intrase în cuşcă, încuind uşa după el. Tigrul dormea. Grace se trezi însă din somn, când tânărul

american se aplecă asupra ei.

Ţinând într-o mână revolverul său îndreptat spre tigru, Percy făcu cu mâna stângă, o injecţie în braţul alb al tinerei fete.

Şi, într-adevăr antidotul avu un efect fulgerător. Grace scoase un strigăt. Apoi, tremurând din tot corpul, ea fugi spre uşa cuştii. Abia acum era conştientă de pericolul în care se afla.

În momentul următor însă, tigrul se trezi din somn şi scoase un urlet sălbatic, pregătindu-se să sară asupra lui Percy Stuart.

Dar tânărul american descărcă trei gloanţe asupra animalului. Gloanţele sale n-ar fi avut însă niciun efect, dacă n-ar fi pornit şi un al patrulea glonţ, tras din afară, care doborî fiara la pământ.

Ralf Santry, omorâse tigrul cu un glonţ explozibil.

Opt zile mai târziu, Grace se afla la Allahabad, complet sănătoasă, în societatea tatălui şi logodnicului ei.

Cei patru europeni plecară cu vaporul la Bombay. Aici, Percy Stuart primi o telegramă a clubului Excentric, care conţinea

cea de-a 176-a însărcinare.

Cine este Fausta şi cine este Fanstina? Percy va trebui să deosebească o prinţesă de o cerşetoare. Amănunte mai precise va primi la Roma, vila Colonne.

Excentric-Club.

---- Sfârşit ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 178 de volume :

101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur
106. Lacul îngheţat.
107. Copilul tri[illegible]
108. Minune[illegible]
109. Ţara [illegible]
110. Regina din Takurava
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie.
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu bicicla.
114. Războiul iepurilor.
115. Insula Fericitilor
116. Steaua.
117. In Kafla.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de ţigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreţei.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stal ului.
133. Sub străzile New-Yorkului.
134. Schimb fatal.
135. [illegible]erul.
136. Misterul Moartei.
137. Călugărul din Lincoln.
138. Crima în Film.
139. Moartea lui Vanderstyn.
140. Crima din ziua independenţei.
141. Dispariţia doctorului Jekyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii de bancnote.
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Martie, partea I-a.
148. Mesagiul din Martie, partea II-a.
149. Omul cu ochii de pisică
150. O Escrocherie [illegible]
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No. 333444.
153. Clubul Cocoşaţilor.
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. Safirul Milionarei.
159. Un pariu pe viaţa şi pe moarte.
160. Tabachera de aur.
161. Otrava Uitarii.
162. Lumina Albastră
163. Consuela.
164. Impuşcături prin fereastră.
165. Un hoţ modest.
166. Descoperirea doctorului Patterson
167. Fiul pierdut.
168. Dispărut în Siberia.
169. Hoţii de perle
170. Moştenitorul de Milioane dispărut
171. Ochiul lui Ghavial.
172. Spre Tibet.
173. Fântâna de sânge din Khanpur.
174. Văduva Raja-ului.
175. Logodnica [illegible]ului.
176. Fausta şi Faustina.
177. Victima Bandei negre.
178. Fantoma Muntelui.

Noui volume în pregătire

Editura „Excentric Club", Cernăuţi, Căsuţa Poştală 28.
[illegible] Reserv. Cenz. al Pref., jud. Cernăuţi 18-5 1934.